

Scénář k rozhlasové reportáži – paní Stanislava Zenklová

Paní Stanislava Zenklová se narodila v roce 1935 v Mnichovicích, kde jako dítě prožila i válku. Vybavuje si, jak večer doma zatemňovali okna kvůli spojeneckému bombardování a se strachem čekali na tatínka, který se vracel z práce pozdě.

A to si pamatuju, jak vždycky měli radost táta s mámou, že jsou zase spolu, protože to nebylo tak jistý...

Za války byl všeho nedostatek, často bylo složité sehnat i běžné potraviny.

A jednou jedna teta sehnala někde v Hrusicích skutečný mlíko vod skutečný krávy. Přinesla ho ve skleněný lahvi a ta lahev byla v papírovém pytlíku. No a já: Já mlíko! Tak mi to dala do ruky, já vzala ten pytlík a vono to prorazilo a to mlíko – vzácný, drahý – se rozlilo. Já vím, že jsem dostala pár facek, jak jsem nepozorná. A už jsem pak až do konce války pořádný mlíko nepila.

Rodiče za války poslouchali zahraniční rozhlas – za to hrozil i trest smrti.

Ono to pískalo takový to uíííííí, takže toho polovina slyšet nebyla. A mě vždycky poslali na ulici, jestli to není venku slyšet.

Na základní školu chodila paní Zenklová v Mnichovicích, po páté třídě nastoupila na gymnázium do Benešova. Po roce se však musela vrátit na měšťanku, protože komunisté víceletá gymnázia zrušili.

Doma mi vysvětlili: No teď musíš bejt zticha, nic neříkat, mlčet, neprovokovat, abys prostě nějaký vzdělání dosáhla.

Nakonec si ale paní Zenklová splnila svůj dětský sen: stát se učitelkou.

Po vysoké škole nejprve nastoupila na umístěnkou do pohraničí, poté 40 let učila v Mnichovicích a svá poslední učitelská léta strávila na naší škole ve Strančicích.

Když v roce 1968 vtrhla do Československa vojska Varšavské smlouvy, pobývala zrovna s manželem u příbuzných ve Vídni.

A pamatuju si, že po tý Vídni, jak jsme šli, tak tam se objevovaly nápisy: Zajistíme vám cestu – vám Čechům – zajistíme cestu do Austrálie, do Kanady, do Spojených států... Prostě, kdo jste tady, nevracejte se domů. My jsme měli syna, kterej tady zůstal, tak jsme se vrátili, nikam jsme nejeli.

Pro paní Zenklovou pak nastaly těžké časy. Manžel přišel o práci a nesměli ani nikam vycestovat.

Rok 1989 jí tak přinesl úlevu a radost.

My jsme jezdili na ty manifestace do Prahy, to bylo krásný. Ve dne se pracovalo a odpoledne se manifestovalo, že jo. Celej svět se tomu smál, jak Češi bojujou za svobodu po pracovní době.

Paní Zenklová žije dodnes v Mnichovicích a je plná životní energie. Stále cestuje a ráda jezdí na koloběžce.

A co považuje v životě za důležité?

Myslím si, že by se nemělo lhát nikomu v ničem, ani sám sobě, a že by se nemělo ubližovat ani sobě, ani lidem, ani zvířatům, ani přírodě.